

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 9Csp/102/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8120206816
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Sikorjak
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2020:8120206816.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov samosudcom JUDr. Rastislavom Sikorjakom v právnej veci žalobcu: C. U., A.: XX.XX.XXXX, W. P. XX, XXX XX P., právne zastúpený: JUDr. Igor Šafranko, advokát, IČO: 31954448, so sídlom Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník proti žalovaným: Poštová banka, a.s., IČO: 31340890, so sídlom Dvořákovo nábrežie 4, 811 02 Bratislava, právne zastúpený: Advokátska kancelária RELEVANS s. r. o., IČO: 47232471, so sídlom Dvořákovo nábrežie 8A, 811 02 Bratislava o vydanie bezdôvodného obohatenia 376,69 € s prísl.+ o určenie neprijat.zml.podmienky takto

rozhodol:

I. Žalobu z a m i e t a.

II. Žalobca je p o v i n n ý zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu 1. Inštancie o výške týchto trov.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou došlou súdu dňa 08.06.2020 sa žalobca domáhal na žalovanom vydania bezdôvodného obohatenia v sume 376,69 € spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,00% ročne z tejto sumy od dňa nasledujúceho po dni doručenia žaloby žalovanému až do zaplatenia.

1.1. Žalobca v žalobe uviedol:

So žalovanou som uzatvoril spotrebiteľskú zmluvu.

Ide o Zmluvu o úvere dostupná pôžička, č. XXXXXXXXXXXX, N. T. XX.XX.XXXX (ďalej len „zmluva“). Predmetom zmluvy bolo poskytnutie úveru vo výške 1 000,-- eur, ktorý som sa zaviazal žalovanej zaplatiť v 40 mesačných splátkach vo výške 38,-- eur, s konečnou splatnosťou úveru 15.3.2014. V zmluve bola uvedená ročná úroková sadzba vo výške 25,50 %, RPMN vo výške 33,29 % a priemerná RPMN vo výške 44,57 %. Jedná sa o spotrebiteľskú zmluvu, ktorú som uzatvoril ako spotrebiteľ so žalovanou, dodávateľkou finančnej služby.

Vzhľadom na skutočnosť, že sa jedná o spotrebiteľský úver, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať náležitosti podľa 9 ods. 2/ zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, platného a účinného v čase uzatvorenia úverovej zmluvy (ďalej len ZoSÚ). Konkrétne podľa ZoSÚ, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať:

- druh spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 2 písm. a/ ZoSÚ),
  - dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ),
  - ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov (§ 9 ods. 2 písm. j/ ZoSÚ).
- Zmluva o úvere dostupná pôžička, č. 0774808410, zo dňa 15.11.2010 neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/, f/ a j/ ZoSÚ.

Podľa § 11 ods. 1 ZoSÚ, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1.

Podľa § 451 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

Bezdôvodné obohatenie žalujem vo výške rozdielu medzi mojimi platbami, t.j. 1.376,69 eura a výškou úveru 1.000,-- eur, teda 376,69 eura.

Ja som sa o tom, že sa žalovaná na môj úkor bezdôvodne obohatila dozvedel od združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, o čom prehlásenie, zo dňa 12.5.2020, predkladám.

Čo sa týka objektívnej premlčacej doby, navrhujem aplikovať 10 - ročnú objektívnu premlčaciu dobu, nakoľko žalovaná sa bezdôvodne obohatila prijatím súm, o ktorých vedela v čase ich prijatia, že jej nepatria.

Podľa § 53 ods. 1 OZ „Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.“

Zmluva o úvere dostupná pôžička, č. XXXXXXXXXXXX, N. XX.XX.XXXX obsahuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, v obchodných podmienkach pre úver dostupná pôžička, v článku 5. Splácanie úveru, započítanie pohľadávok a zabezpečenie, bod 5.6., v znení:

„Platby od Klienta sa voči pohľadávke Banky započítavajú bez ohľadu na to, na aké záväzky bola platba poukázaná v nasledujúcom poradí: (1) na poplatky podľa Sadzobníka, (2) úrok z omeškania, (3) úrok z úveru, (4) splátka istiny úveru.“

Predmetné zmluvné ustanovenie poskytuje žalovanému ako dodávateľovi úveru možnosť započítavať moje platby na iný účel, akým je splatenie istiny tohto úveru, a bez ohľadu na moju vôľu. Toto ustanovenie zmluvy zakladá nevyvážený vzťah medzi mnou a žalovaným, pokiaľ ide o započítavanie mojich platieb na predmetný úver, keďže umožňuje žalovanému postupovať v tomto smere nepredvídateľne a započítavanie mojich platieb sa tak stáva pre mňa netransparentné.

Uvedená zmluvná podmienka spôsobuje, v rozpore s požiadavkou dobrej viery, zjavnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, v neprospech spotrebiteľa a je teda v rozpore s generálnou klauzulou (§ 53 ods. 1 OZ).

O neprijateľnosti predmetnej zmluvnej podmienky a priamo vo vzťahu k žalovanej, už bolo rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Svidník, sp. zn. 7Csp/7/2018, zo dňa 24.1.2019, ktorý potvrdil Krajský súd Prešov, sp. zn. 2Co/60/2019, zo dňa 26.8.2019. Z rozsudku Okresného súdu Svidník vyberám:

„45. Uvedené zmluvné ustanovenie poskytlo žalovanej v priamom rozpore s § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka možnosť započítavať platby žalobkyne aj na iný účel, ako je prioritné splácanie istiny. Táto zmluvná podmienka založila nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a je v rozpore s generálnou klauzulou uvedenou v § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Podľa § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pri čiastočnom plnení peňažného dlhu sa plnenie dlžníka započítava najprv na istinu a potom na úroky, ak dlžník neurčí inak. Podľa § 54 ods.1, ods.2 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Zmluvná podmienka, ktorej neplatnosť súd vyhlásil, znamenala odchylenie od ustanovenia Občianskeho zákonníka v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ má oprávnený záujem na prioritnom splácaní istiny, pričom žalovaná uprednostnila vlastné ekonomické záujmy v neprospech spotrebiteľa.“

To isté sa týka aj rozsudku Okresného súdu Prešov, sp. zn. 16Csp/80/2018, zo dňa 15.11.2018 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu Prešov, sp. zn. 19Co/25/2019, zo dňa 27.8.2019, z ktorého vyberám:

14. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie správne postupoval, keď vyhovel žalobe v časti o určenie konkrétnej zmluvnej podmienky uvedenej v Zmluve o úvere č. XXXXXXXXXXXX N. XX.XX.XXXX, v Obchodných podmienkach, článku 5. Splácanie úveru, započítanie pohľadávok a zabezpečenie - bod 5.6 v presnom znení za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Odvolací súd jednoznačne súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že išlo o vopred pripravený text veriteľa, kedy absentuje vôľa zmluvných strán dohodnúť sa na povinnosti dlžníka platiť platby na iný účel, ako je splatenie istiny úveru. Išlo o podmienku, ktorá nebola individuálne dohodnutá a predstavuje ľubovôľu dodávateľa započítavať platby na iný účel ako boli určené, čo jednoznačne spôsobuje nerovnováhu v spotrebiteľských vzťahoch v neprospech spotrebiteľa.

15. Vo vzťahu k vysloveniu neprijateľnej zmluvnej podmienky súdom prvej inštancie odvolací súd ešte uvádza, že v zmysle čl. 6 ods. 1 Smernice 93/13 nekalá zmluvná podmienka spotrebiteľa nezaväzuje

a v tejto súvislosti dokonca nie je potrebné, aby spotrebiteľ túto podmienku vopred napadol. Cieľ, ktorým je posilnenie ochrany spotrebiteľa, totiž nemožno dosiahnuť, pokiaľ by sami spotrebiteľia boli povinní namietať nekalý charakter zmluvnej podmienky. Účinnú ochranu spotrebiteľa možno zaručiť len v prípade, ak je vnútroštátnemu súdu priznaná možnosť posúdiť ex offa takúto podmienku. Vnútroštátny súd je povinný preskúmať ex offa nekalý charakter zmluvnej podmienky, len čo má k dispozícii právne a skutkové okolnosti potrebné na tento účel. Ak takúto podmienku považuje za nekalú, zdrží sa jej uplatnenia, s výnimkou prípadu, keď spotrebiteľ proti tomuto namieta (viď rozsudok Súdneho dvora EÚ zo 04.06.2009, PANNON GSM, C-243/08, 2009 I-04713).“

Nakoľko o neprijateľnosti predmetnej zmluvnej podmienky bolo právoplatne rozhodnuté, dávam do pozornosti publikáciu, Števíček, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M. a kol. Občiansky zákonník I. § 1 - 450. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2015, 635 - 636 s. : „Ak by však dodávateľ opäťovne uplatnil zľobou plnenie na základe tej istej neprijateľnej podmienky, pre ktorú mu už súd raz plnenie z takejto zmluvnej podmienky nepriznal, súd mu zľobu bez ďalšieho môže zamietnuť a nemusí už opäťovne zdôvodňovať neprímeranosť zmluvnej podmienky. Stačí poukázať už na právoplatný rozsudok súdu. Súd nemôže priznať ochranu dodávateľovi, ak sa domáha plnenie v rozpore so zákonom.“, čo podľa môjho názoru, analogicky platí aj v prípadoch ak súd už o neprijateľnosti danej zmluvnej podmienky rozhodol, na základe žaloby podanej spotrebiteľom.

2. Žalovaný sa k žalobe vyjadril podaním doručeným súdu dňa 09.07.2020, v ktorom uviedol:

Žalovaný popiera v celom rozsahu skutočnosti tvrdené Žalobcom a vznáša námietku premlčania, námietku absencie pasívnej vecnej legitímácie a nedostatku naliehavého právneho záujmu.

1) Námietka premlčanie a bezdôvodné obohatenie

Všetky skutkové tvrdenia Žalobcu týkajúce vzniku a nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia sú nepodstatné a v celej miere nepravdivé, preto Žalovaný skutkové tvrdenia protistrany v celom rozsahu v zmysle § 151 CSP popiera a uvádza vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach.

Žalovaný namieta premlčanie Žalobcom uplatneného nároku, a to tak v subjektívnej ako aj v objektívnej premlčacej dobe.

Bez ohľadu na údajné vyhlásenie Žalobcu o tom, kedy sa vraj dozvedel o bezdôvodnom obohatení, aj keď Žalovaný si dovoľuje spochybniť pravdivosť uvedeného vyhlásenia, predmetné je datované v čase po uplynutí objektívnej premlčacej lehoty.

Žalobca bol nepretržite v omeškaní so splácaním pohľadávky vyplývajúcej zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX N. T. XX.XX.XXXX (ďalej len „Zmluva o úvere“) a z uvedeného dôvodu dňa 04.10.2016 bol úverový účet zrušený a pohľadávka postúpená na nového veriteľa. Žalobca však ako uvádza poslednú splátku (resp. jej časť) uhradil Žalovanému dňa 15.08.2013. Žalobca doručil žalobu súdu dňa 08.06.2020, pričom objektívna premlčacia doba uplynula dňa 15.08.2016.

Podľa ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka „ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom.“ Vzhľadom na citované ustanovenie ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa na dané konanie použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce premlčanie. V zmysle ust. § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka „právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.“ V zmysle ust. § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka „najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.“

Podľa ustálenej rozhodovacej praxe je nepochybné, že subjektívna premlčacia doba začala žalobcovi plynúť už dňom, kedy Žalobca uhradil Žalovanému poslednú splátku úveru a tým splatil predčasne celý úver, a nie až dňom, kedy sa údajne mal od združenia na ochranu práv spotrebiteľov dozvedieť o tom, že poskytnutý úver je bezúročný a bezpoplatkový.

Podľa rozhodnutia Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 25Co/1019/2015 zo dňa 27.07.2016 uvedeného vyplýva správnosť záveru súdu prvej inštancie, že pri posudzovaní vedomosti žalobkyne o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom v prospech koho k obohateniu došlo, je potrebné z hľadiska § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka minimálne vychádzať zo dňa, kedy žalobkyňa poukázala žalovanému ako veriteľovi, poslednú splátku úveru. Navyše za situácie, že predmetnú zmluvu o úvere, ktorú uzavrela so žalovaným dňa 01. 03. 2011, podpísala, jej táto skutočnosť, že má zaplatiť sumu istiny (200 eur) zvýšenú o odplatu (160 eur), ďalej že zmluva neobsahuje údaj o RPMN a údaj o úroku, bola známa už v čase podpisu, t.j. uzavretia predmetnej úverovej zmluvy Vzhľadom na uvedené skutočnosti tak prípadné vydanie bezdôvodného obohatenia bolo uplatniteľné v premlčacej lehote do 22.09.2017. Žalobca však

svoj návrh na súd podal až 22.11.2017, t.j. v čase, kedy jeho prípadný nárok bol už v celom rozsahu premlčaný.“

Podľa názoru Krajského súdu v Nitre napr. v rozhodnutí zo dňa 13.11.2014, sp. zn. 7Co/90/2013: „z ustanovenia § 107 ods. 1 OZ totiž vyplýva, že pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby k uplatneniu práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je rozhodujúci subjektívny moment, kedy sa oprávnený dozvie o okolnostiach, ktoré sú rozhodujúce pre uplatnenie tohto práva. Táto (subjektívna) vedomosť oprávneného o tom, že na jeho úkor sa niekto bezdôvodne obohatil a o tom, v prospech koho k tomuto obohateniu došlo, pritom musí byť skutočná. Nie je pritom rozhodujúce, či sa oprávnený o svojom práve nedozvedel vlastným zavinením, teda či sa mohol o svojom práve dozvedieť alebo mal dozvedieť pri vynaložení potrebnej starostlivosti. V danom prípade tak pri posudzovaní vedomosti žalobkyne o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom v prospech koho k obohateniu došlo, treba z hľadiska § 107 ods. 1 OZ vychádzať zo dňa (dní), kedy žalobkyňa splatila žalovanému jednotlivé úvery, z ktorých požadovala vydanie bezdôvodného obohatenia pozostávajúce zo splatených úrokov a poplatkov, a to bez ohľadu na skutočnosť, či žalobkyňa skutočne vedela o prípadnej neplatnosti jednotlivých zmlúv o úvere, v častí poplatkov a úrokov, a o tom, že sa bezdôvodne obohacuje žalovaný.“ Na skutočnosť, že uplynula tak subjektívna ako aj objektívna premlčacia doba nemá vplyv ani Žalobcom predložené Prehlásenie o tom, že údajne až dňa 7.5.2020 sa dozvedel o údajnom bezdôvodnom obohatení, nakoľko v danom čase bola viac ako 4 roky akákoľvek pohľadávka Žalobcu premlčaná v objektívnej premlčacej dobe.

Podaná námietka premlčania spôsobuje zánik vymáhateľnosti a uplatniteľnosti pohľadávky Žalobcu voči Žalovanému.

Posudzovanie plynutia subjektívneho premlčania Žalovaný opiera aj o rozhodovaciu prax Krajského súdu v Prešove, napríklad sp. zn. 21Co/193/2014, kde súd potvrdil rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 9C/521/2013. Žalovaný cituje z uvedeného rozhodnutia: Vzhľadom na vyššie uvedené zákonné ustanovenie žalobcovi najneskôr ku dňu zosplatenia úveru, ku dňu 28.07.2011, kedy mu bolo známe, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil odo dňa nasledujúceho po tomto dni, teda dňom 29.07.2011 mu začala plynúť 2-ročná subjektívna premlčacia doba na uplatnenie svojho nároku súdnou cestou a táto mu uplynula 29.07.2013. Žalobca podal žalobu na súde 03.09.2013, teda po uplynutí zákonnej subjektívnej premlčacej doby, pričom žalovaný vzniesol námietku premlčania a súd tento jeho úkon považoval za účinné dovolanie sa premlčania. Na základe toho nemohol žalobcovi priznať premlčané právo, a preto žalobu v celom rozsahu zamietol.

2) K Skutkovým tvrdeniam týkajúcim sa 10 - ročnej objektívnej premlčacej doby

Žalobca v predmetnej žalobe uvádza, že navrhuje aplikovať 10 - ročnú objektívnu premlčaciu dobu, nakoľko Žalovaný sa bezdôvodne obohatil prijatím súm, o ktorých vedel v čase ich prijatia, že mu nepatria.

Žalovaný sa nestotožňuje s názorom Žalobcu, že v prejednávanej veci je potrebné aplikovať 10-ročnú objektívnu premlčaciu dobu, pretože zo samotnej žaloby a jej odôvodnenia nevyplýva a nie je ani preukázané, že by sa Žalovaný bezdôvodne obohatil úmyselne. Nie je preukázané, že by úmysel Žalovaného (hoci len nepriamy) smeroval k získaniu bezdôvodného obohatenia v rozhodnom čase, t.j. v čase uzatvorenia zmluvy.

Zo samotnej podstaty podnikania Žalovaného vyplýva to, že chcel poskytnúť peniaze s tým, aby sa mu tieto peniaze vrátili aj so ziskom, ktorý zisk predstavoval najmä úrok za poskytnutý úver. Z uvedeného vyplýva, že Žalovaný sa nemohol chcieť bezdôvodne obohatiť, pretože dôvodom jeho podnikateľskej činnosti bolo poskytovanie úverov a zo samotnej definície § 497 OBZ vyplýva, že zmluvou o úvere veriteľ na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky a tento sa ich zaväzuje vrátiť a zaplatiť úroky.

Preto nebolo úmyslom Žalovaného ako poskytovateľa úveru sa bezdôvodne obohatiť, ale poskytnúť finančné prostriedky za úroky, teda za účelom dosiahnutia zisku. K uzavretiu predmetnej zmluvy pritom došlo v roku 2010, pričom až vývojom spotrebiteľského práva došlo ku kontrole spotrebiteľských vzťahov a ich vyhodnocovaniu v súdnych konaniach. Teda ak by i neskôr bolo predmetné ustanovenie zmluvy o úvere vyhlásené za neprijateľnú zmluvnú podmienku, ide o skutočnosť, ktorá nebola zrejmá v čase uzatvárania zmluvy.

Ak teda Žalobca poukazuje na rozhodnutia súdov, a síce konania vedené Krajským súdom v Prešove pod sp. zn. 2Co/60/2019, resp. 19Co/25/2019, vzhľadom na spisovú značku konania je vylúčené, aby mohol mať Žalovaný už v roku 2010 vedomosť o tom, že prijíma plnenie na základe zmluvného dojednanja, ktoré by súdy neskôr mohli posúdiť ako neprijateľnú zmluvnú podmienku.

3) Námietka nedostatku pasívnej vecnej legitímácie Žalovaného

Žalovaný týmto vznáša námietku nedostatku pasívnej vecnej legitímácie, nakoľko v konaní nie vecne legitímovaným subjektom a to z dôvodu postúpenia pohľadávky, ktorá bola uskutočnená písomnou zmluvou č. 1/2016 zo dňa 06.10.2016 medzi postupcom Poštová banka a. s., a postupníkom spoločnosťou BENCONT COLECTION, a. s., (ďalej len ako „zmluva“ alebo „zmluva o úvere“ v príslušnom gramatickom tvare).

Predmetom vyššie uvedenej zmluvy bola aj pohľadávka, ktorú mal Žalovaný voči Žalobcovi, a ktorú neuhradil. Žalovaný zdôrazňuje, že postúpenie pohľadávky je taká zmena v subjektoch záväzkového vzťahu, kedy pôvodný veriteľ postúpil svoju pohľadávku voči dlžníkovi na tretiu osobu, teda na nového veriteľa, a tento nadobúda pohľadávku a príslušenstvo spolu so všetkými právami s ňou spojenými. Z uvedeného dôvodu tak Žalovaný nemôže byť pasívne vecne legitímovaným subjektom, a k tento práva vyplývajúce z uzatvorenej zmluvy o úvere postúpil na tretiu osobu, nového veriteľa. Žalovaný má teda za to, že nie je ani nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, ktorej sa Žalobca prostredníctvom podanej žaloby domáha.

V tejto súvislosti Žalovaný poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 18. januára 2012, sp. zn. 6 Cdo 214/2011, podľa ktorého: „Vecná legitímácia vyjadruje postavenie účastníka konania v hmotnoprávnom vzťahu (niekedy aj v procesnoprávnom vzťahu), ktoré v konečnom dôsledku vedie k úspechu alebo neúspechu v konaní. Účastník konania, ktorý je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti (záväzku), má pasívnu legitímáciu. Vecná legitímácia sa na začiatku konania tvrdí. Súd žalobe vyhovie len vtedy, ak žalobca žaluje osobu, ktorá je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti. Ak sa to v konaní nedokáže, súd žalobu zamietne so záverom o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného bez ohľadu na prípadné zistenie, že nositeľom pasívnej vecnej legitímácie je iný subjekt, ktorého ale žalobca za žalovaného neoznačil.“

Žalovaný si ďalej konajúcemu súdu dovoľuje uviesť, že v dôsledku neplnenia si svojho záväzku zo strany Žalobcu (nakoľko tento neuhradil takmer nič z dlžnej sumy) pristúpil dňa 08.12.2008 k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru v súlade s § 92 ods. 7 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v tom čase platnom a účinnom znení a pohľadávku postúpil na vyššie uvedenú spoločnosť. V tejto súvislosti Žalovaný dáva do pozornosti konajúcemu súdu, že Žalobca bol v nepretržitom omeškaní so splácaním svojho dlhu po dobu dlhšiu ako sú 3 mesiace a to aj napriek opakovaným výzvam Žalovaného, čo bolo dôvodom postúpenia celého záväzku na nového veriteľa.

4) Absencia naliehavého právneho záujmu

Žalobca sa domáha určenia neprijateľných zmluvných podmienok. Vzhľadom na skutočnosť, že zmluvný vzťah medzi stranami sporu zanikol pred viac ako 4 rokmi, neexistuje naliehavý právny záujem, objektívna právna neistota Žalobcu, ktorú je potrebné súdnym rozhodnutím upraviť.

Podľa rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6Co/41/2017 neexistuje teda hrozba, že by žalovaný mohol voči žalobkyňi uplatňovať nároky zo zmluvy na základe iného titulu ako súdneho rozhodnutia. Rozhodnutie o určení práva, ktorého sa žalobkyňa v žalobe domáha, nijakým spôsobom neovplyvní jej právne postavenie voči žalovanému. Neexistuje právo žalobkyne, ktoré by mohlo byť ohrozené v závislosti od rozhodnutia o určení neplatnosti predmetnej zmluvy.

Taktiež nemožno v danej veci označiť právne postavenie žalobkyne ako neisté, pre ktoré by mohla byť v závislosti od rozhodnutia vo veci samej vystavená konkrétnej ujme. Na tomto závere nič nemení ani to, že v prípade žalobkyne ide vo vzťahu k žalovanému o spotrebiteľa podľa predpisov hmotného práva, keďže naliehavý právny záujem je inštitút procesného práva, ktorý je celkom indiferentný vo vzťahu k uplatňovanému hmotnému právu. To, že naliehavý právny záujem nerozlišuje medzi žalobcom spotrebiteľom a iným žalobcom vyplýva z toho, že i spotrebiteľ si môže uplatniť svoje práva ako každý iný účastník v tom prípade, ak sa voči nemu bude druhá strana domáhať plnenia, na ktoré nemá právny nárok. Takýto záver vyplýva aj z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp.zn. 8 Cdo 251/2015 zo 16.3.2016 ale aj Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 17Co/339/2015.

Nakoľko zmluvný vzťah medzi Žalobcom a Žalovaným zanikol a akékoľvek finančné nároky zo Zmluvy o úvere sú premlčané, neexistuje aktuálny stav objektívnej hrozby Žalobcu, preto ani v zmysle ust. § 137 d) CSP nie je daný naliehavý právny záujem na podaní žaloby na určenie neplatnosti zmluvnej podmienky. Z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 M Cdo 1/2009 za určovaciu žalobu v zmysle § 80 písm.c/ O.s.p. považuje súdna prax aj žalobu o neplatnosť právneho úkonu, ako jeden z právnych prostriedkov ochrany spotrebiteľa. Naliehavý právny záujem žalobcu na určení neplatnosti právneho úkonu je potrebné skúmať so zreteľom na individuálne okolnosti prípadu, predovšetkým so zreteľom na cieľ sledovaný podaním určovacej žaloby a konečný zmysel žalobcom navrhovaného rozhodnutia.

Podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4 Cdo 49/2003 (75/2003ZSP) naliehavý právny záujem podľa § 80 písm. c) OSP je daný vtedy, ak existuje aktuálny stav objektívnej právnej neistoty medzi

navrhovateľom a odporcom, ktorý je ohrozením navrhovateľovho právneho postavenia a ktorý nemožno iným právnym prostriedkom odstrániť; nie je pritom rozhodujúce, ako táto neistota vznikla.

Aktuálna objektívna právna neistota medzi stranami sporu v súčasnosti neexistuje.

5) Celková čiastka, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť

Žalobca tvrdí, že Zmluva o úvere vôbec neobsahuje údaj o celkovej čiastke úveru, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť. Žalovaný predmetné tvrdenie popiera.

Žalovaný má za to, že spotrebiteľ nebol uvedený do neistoty pri možnosti posúdiť rozsah svojho záväzku, nakoľko poznal údaje o výške úveru a celkovej výške nákladov, vedel, koľko bude nakoniec musieť zaplatiť a prijatím úveru s takýmito podmienkami súhlasil.

Zmluva o úvere obsahuje všetky požiadavky, ktoré zákon o spotrebiteľských úveroch vyžaduje vychádzajúc pritom z pre Slovenskú republiku záväzného rozsudku Súdneho dvora vo veci č. C - 42/15, Home Credit Slovakia. V predmetnom rozsudku Súdny dvor ES uviedol, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti podľa čl. 10 ods. 2 Smernice, sankcia v podobe toho, že zmluva sa považuje za zmluvu bez úrokov a poplatkov je primeraná len v prípade, ak ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.

Žalobca sa pred podpisom zmluvy oboznámil s obchodnými podmienkami pre úver, ako aj sadzobníkom poplatkov, vrátane oboznámenia so zmluvnými podmienkami dostupnej pôžičky, spolu s informáciou o úrokových sadzbách Žalovaného. Zmluva o úvere obsahuje predmetný údaj, nakoľko v bode 3.2 Zmluvy o úvere písmom totožným s ostatným textom zmluvy (t.j. spotrebiteľ nemohol mať pocit, že ide o nerovnocenný údaj uvedený menším písmom) je napísané: „Klient svojim podpisom potvrdzuje, že bol s nimi oboznámený a súhlasí s nimi.“ V tejto súvislosti tak Žalovanému nie je zrejmé, prečo Žalobca argumentuje jeho zjavnou nevedomosťou o úroku a poplatkoch, ak o týchto bol preukázateľne s poukazom na vyššie uvedené riadne oboznámený a informovaný.

Je zrejmé, že predmetné uvedenie sumy, resp. údaje o úroku a poplatkoch, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v zmluve neabsentuje, nie je ani zavádzajúce, je presné a opakovane uvedené v zmluvnej dokumentácii tak, aby bol spotrebiteľ dostatočne informovaný o tom, že je povinný platiť za poskytnutý úver úroky a poplatky. Priemerný spotrebiteľ aj s priemerným vzdelaním si totiž vie spočítať predmetné dva údaje, a to výšku úveru a celkovú výšku nákladov. Tieto údaje sú v Zmluve o úvere uvedené bez akýchkoľvek pochybností, dokonca sú zvýraznené.

6) Doba trvania Zmluvy

Priemerný spotrebiteľ je vymedzený dnes dobre známou formulou „Gut Springenheide“. Súdny dvor ES „zadefinoval“ priemerného spotrebiteľa ako „v rozumnej miere pozorného a opatrného, bez nariadenia znaleckého posudku, či prieskumu verejnej mienky spotrebiteľov.“

Žalobca ako priemerný spotrebiteľ poznal, že doba splácania úveru bola dohodnutá na 40 mesačných splátok s rovnakým dátumom splatnosti. Počet splátok a doba trvania Zmluvy o úvere je v danom skutkovom prípade totožným údajom, čo si Žalobca ako priemerne uvedomelý spotrebiteľ musel vedieť uvedomiť a vyhodnotiť. Názor Žalovaného potvrdzuje aj aktuálna súdna prax. Napríklad podľa rozhodnutia Krajského súdu Banská Bystrica v konaní sp. zn. 41Co/10/2018, v rozhodnutí zo dňa 16.08.2018 sú uviedol, že v tejto súvislosti odvolací „aplikujúc eurokonformný výklad, uvádza, že z počtu splátok úveru - 96 mesiacov, vyplýva doba trvania zmluvy, z ktorej priemerný spotrebiteľ, ktorým bezpochyby je aj samotná žalobkyňa, vie presne určiť termín konečnej splatnosti úveru. Na okraj odvolací súd uvádza, že zákonodarca predmetnou, vyššie uvedenou novelou zákona o spotrebiteľských úveroch vypustil zo zákona povinnosť uvádzať v zmluve o spotrebiteľskom úvere „termín konečnej splatnosti úveru“, pretože uvedené bolo v rozpore aj so Smernicou č. 2008/48/ES. Na základe vysloveného názoru sa odvolací súd nemohol stotožniť s tvrdeniami žalobkyne, že v zmluve nebola určená doba trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru.“

Úlohou práva a súdneho konania je súčasne edukatívne pôsobiť na strany sporu. Spotrebiteľov je tak potrebné vychovávať k zodpovednému uzatváraniu zmluvných záväzkov, naučiť sa v týchto záväzkoch orientovať a vedieť posúdiť následky svojich vlastných právnych úkonov. Formalistický výklad, ktorý spotrebiteľovi umožňuje vyhnúť sa úhrade úrokov len z dôvodu, aký uvádza Žalobca, t.j. lebo spotrebiteľ predsa sám si nemusí vedieť vyčítať z počtu splátok 40 a termínu konečnej splatnosti na akú dobu uzatvára Zmluvu o úvere, nepredstavuje podľa názoru Žalovaného edukatívne pôsobenie smerujúce k zvýšeniu zodpovednosti a ostražitosti spotrebiteľa.

Žalobca pritom musel vedieť vyhodnotiť dobu trvania Zmluvy o úvere, nakoľko presne vedel, kedy má uhradiť prvú splátku úveru a kedy druhú. Dokonca by neobstálo ani tvrdenie, že Žalobca by si musel prepočítavať dobu trvania zmluvy, keď je zrejmé, že ako priemerný spotrebiteľ dokáže určiť, aká dlhá je doba 40 mesiacov.

7) Druh spotrebiteľského úveru

Žalobca ako dlžník, ktorý požiadal o úver Žalovaného, prevzal úver a úver platil sa v súčasnosti de facto tvári, že nevedel, o aký druh úveru žiada a aký druh úveru mu bol poskytnutý. Takéto vyjadrenie priemerného spotrebiteľa je dôvodné považovať za účelové.

Druh spotrebiteľského úveru vyplýva z označenia Zmluvy o úvere. Označiť úver za bezúročný z takého dôvodu, aký uvádza žaloba, je viac ako len diskriminačné voči akémukoľvek veriteľovi.

Pritom nadmernú „opateru“ spotrebiteľa ako nedôvodnú a nesprávnu skonštatoval aj Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze sp. zn. PL ÚS 11/2016, „podľa ktorého termín ochrana spotrebiteľa sa vo svojom štandardnom význame v zásade vzťahuje na nekalé podmienky. Ochrana spotrebiteľa pri neprijateľných podmienkach vychádza z nerovnakej vyjednávacej pozície spotrebiteľa už na začiatku vytvárania zmluvného vzťahu. Z toho vychádza vnútroštátne právo, ako aj smernica Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Veriteľ (dodávateľ v spotrebiteľskej terminológii) si vzhľadom na svoju faktickú silu môže presadiť do zmluvy rôzne asymetrické podmienky (bod 9.1), následne ich uplatňovať a spotrebiteľ si toho nemusí byť vedomý. Ide tu v širšom slova zmysle vlastne o zneužívajúce konanie veriteľa v rozpore s dobrými mravmi, takže zásah súdu ex offio pri nekalých podmienkach podobne ako v nemeckej judikatúre vychádza v podstate z § 39 Občianskeho zákonníka, resp. z verejného poriadku. Mnohé, určite závažné argumenty národnej rady (bod 9.1, bod 11.1) sa vzťahujú na zmluvnú fázu vzťahu veriteľ - spotrebiteľ. Z týchto príkladov vyplýva, že národná rada chcela udeliť dlžníkom akési procesné odpustenie dlhu, ale počínala si pritom zjednodušujúco a v tomto zmysle svojvoľne, pretože premlčanie nie je kľúčovým medzníkom medzi oprávnenými a neoprávnenými dlžobami, a nie každý dlh musel pochádzať z emotívnych príkladov, ktoré národná rada predložila. Spotrebiteľom môže byť napríklad aj advokát proti veriteľovi, ktorý je obuvníkom. Spotrebiteľské právo je zaiste súčasťou vytvárania spoločenskej kohézie, ale aktuálna právna úprava svojou zjednodušujúcou priamočiarosťou vykazuje asymetriu, pretože všetkých dodávateľov (veriteľov) stavia akoby na stranu tých „zlých“ a spotrebiteľov na stranu tých „ubližených“. Podľa poznatkov zo súdnej praxe však právna úprava svojim nastavením spôsobuje aj to, že často najneaktívnejším dlžníkom - spotrebiteľom poskytne pomoc, zatiaľ čo tí zodpovednejší sa často na pojednávanie dostavia (alebo už vo vyjadrení k žalobe) a dlh uznajú, čo podľa procesného práva vedie automaticky k vyhoveniu žalobe rozsudkom pre uznanie“

8) Dôvody brániace určeniu neprijateľnej zmluvnej podmienky

Žalobca sa žalobou o. i. domáha určenia neprijateľnej zmluvnej podmienky. Vzhľadom na skutočnosť, že zmluvný vzťah medzi stranami sporu zanikol v dôsledku postúpenia na nového veriteľa pred viac ako šiestimi rokmi, Žalovaný má za to, že neexistuje relevantný dôvod na vyslovenie neprijateľnej zmluvnej podmienky, a v tomto smere ide zo strany žalobcu o zjavné zneužitie práva v zmysle čl. 5 základných zásad CSP, ktoré nepožíva právnu ochranu.

Podľa rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6Co/41/2017 „neexistuje teda hrozba, že by žalovaný mohol voči žalobkyňi uplatňovať nároky zo zmluvy na základe iného titulu ako súdneho rozhodnutia. Rozhodnutie o určení práva, ktorého sa žalobkyňa v žalobe domáha, nijakým spôsobom neovplyvní jej právne postavenie voči žalovanému. Neexistuje právo žalobkyne, ktoré by mohlo byť ohrozené v závislosti od rozhodnutia o určení neplatnosti predmetnej zmluvy. Taktiež nemožno v danej veci označiť právne postavenie žalobkyne ako neisté, pre ktoré by mohla byť v závislosti od rozhodnutia vo veci samej vystavená konkrétnej ujme. Na tomto závere nič nemení ani to, že v prípade žalobkyne ide vo vzťahu k žalovanému o spotrebiteľa podľa predpisov hmotného práva, keďže naliehavý právny záujem je inštitút procesného práva, ktorý je celkom indiferentný vo vzťahu k uplatňovanému hmotnému právu. To, že naliehavý právny záujem nerozlišuje medzi žalobcom spotrebiteľom a iným žalobcom vyplýva z toho, že i spotrebiteľ si môže uplatniť svoje práva ako každý iný účastník v tom prípade, ak sa voči nemu bude druhá strana domáhať plnenia, na ktoré nemá právny nárok. Takýto záver vyplýva aj z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp.zn. 8 Cdo 251/2015 zo 16.3.2016 ale aj Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 17Co/339/2015.“

Nakoľko zmluvný vzťah medzi Žalobcom a Žalovaným zanikol a akékoľvek finančné nároky zo Zmluvy o úvere sú premlčané, neexistuje aktuálny stav objektívnej hrozby Žalobcu, preto ani v zmysle ust. § 137 d) CSP nie je daný zákonný dôvod na podanie žaloby na určenie neplatnosti zmluvnej podmienky.

Z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 M Cdo 1/2009 za určovaciu žalobu v zmysle § 80 písm.c/ O.s.p. považuje súdna prax aj žalobu o neplatnosť právneho úkonu, ako jeden z právnych prostriedkov ochrany spotrebiteľa. Naliehavý právny záujem žalobcu na určení neplatnosti právneho úkonu je potrebné skúmať so zreteľom na individuálne okolnosti prípadu, predovšetkým so zreteľom na cieľ sledovaný podaním určovacej žaloby a konečný zmysel žalobcom navrhovaného rozhodnutia.

Podľa rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13 Co 17/2015 „keďže vzhľadom na vyššie uvedené došlo k zamietnutiu návrhu na vydanie bezdôvodného obohatenia vecne správne je aj

rozhodnutie prvostupňového súdu, ktorý zamietol návrh vo zvyšku a nezaoberal sa prijateľnosťou, resp. neprijateľnosťou zmluvných podmienok, keď tieto sú z dôvodu premlčania celého nároku navrhovateľa bezpredmetné. V danom prípade nebol daný náležitý záujem na určení, keďže návrh bol zamietnutý z iných dôvodov, t.j. nie z dôvodu posúdenia neprijateľnosti zmluvných podmienok. Nedošlo zo strany prvostupňového súdu k odňatiu možnosti navrhovateľovi konať pred súdom. Určením neprijateľnosti zmluvných podmienok by nedošlo k zmene právneho postavenia navrhovateľa ani k vyriešeniu ich vzájomných vzťahov.“

Žalovaný má za to, že vzhľadom k tomu, že od ukončenia zmluvného vzťahu už prešla enormne dlhá doba podstatne prekračujúca akékoľvek premlčacie či prekluzívne doby, nemožno s takto dlhým časovým odstupom pristúpiť k určeniu neprimeranej podmienky, a to aj s poukazom na to, že právo patrí bdelým, kde túto zásadu je potrebné primerane aplikovať aj na spotrebiteľské vzťahy.

9) Záver

Žalovaný vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhuje, aby súd žalobu v celom rozsahu zamietol a Žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. Súd na pojednávaní vykonal dokazovanie obsahom listín tvoriacich súdny spis a zistil nasledujúce:

3.1. Súd preskúmal zmluvu o úvere uzatvorenú medzi žalobcami a žalovaným a zistil, že údaje o požadovanom úvere, teda oferta dlžníka sa nachádza v bode 2. tejto zmluvy. Dlžník dňa 10.11.2010 požadoval, aby mu bol poskytnutý úver vo výške 2000 € s dobou splácania 40 mesiacov. V bode 3. zmluvy podpísanej veriteľom dňa 15.11.2010 sa nachádzajú údaje o schválenom úvere. Úver sa poskytol vo výške 1000 € a tento bod obsahuje množstvo ďalších v offre neuvedených zmluvných podmienok (napr. výška mesačnej splátky, výška úrokovej sadzby, RPMN, deň splatnosti atď.).

4. Pri svojom rozhodovaní vychádzal súd z nasledujúcich právnych úvah:

§ 43a ods. 1 Občianskeho zákonníka - Prejav vôle smerujúci k uzavretiu zmluvy, ktorý je určený jednej alebo viacerým určitým osobám, je návrhom na uzavretie zmluvy, ak je dostatočne určitý a vyplýva z neho vôľa navrhovateľa, aby bol viazaný v prípade jeho prijatia.

§ 43c ods. 1 Občianskeho zákonníka - Včasnú vyhlásenie urobené osobou, ktorej bol návrh určený, alebo iné jej včasné konanie, z ktorého možno vyvodiť jej súhlas, je prijatím návrhu.

§ 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka - Prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh. Prijatím návrhu je však odpoveď, ktorá vymedzuje obsah navrhovanej zmluvy inými slovami, ak z odpovede nevyplýva zmena obsahu navrhovanej zmluvy.

4.1. Zmluva je uzavretá v momente zhody (konsenzu) vôle zmluvných strán o obsahu zmluvy tým, že riadne a včasné prijatie návrhu na uzavretie zmluvy nadobudlo účinnosť (§ 43c ods. 2 OZ <<http://www.epi.sk/Main/Default.aspx?Template=%7E/Main/TArticles.ascx&phContent=%7E/ZzSR/ShowRule.ascx&RuleId=0&FragmentId1=3977759&FragmentId2=3977759>>). Prijatím návrhu na uzavretie zmluvy bez zmien a doplnkov dochádza k zmluvnému konsenzu, ktorý má právotvorné účinky na vznik zmluvy. Zhoda vôle navrhovateľa a adresáta je predpokladom vzniku každej zmluvy. Zhoda vôle sa musí vzťahovať na celý obsah zmluvy. Ustanovenie § 44 ods. 2 OZ <<http://www.epi.sk/Main/Default.aspx?Template=%7E/Main/TArticles.ascx&phContent=%7E/ZzSR/ShowRule.ascx&RuleId=0&FragmentId1=3977765&FragmentId2=3977765>> vychádza zo zásady, že prijatie návrhu (súhlas) musí byť úplné. Podmienkou vzniku zmluvy preto je, aby návrh na jej uzavretie bol prijatý v celom rozsahu bez akýchkoľvek doplnkov, zmien a výhrad. V prípade, že odpoveď na návrh obsahuje modifikáciu obsahu, resp. dodatky, výhrady, obmedzenia či iné zmeny, považuje sa za odmietnutie návrhu ako celku, za zánik pôvodného návrhu a za splnenia podmienok uvedených v § 43a ods. 1 OZ <<http://www.epi.sk/Main/Default.aspx?Template=%7E/Main/TArticles.ascx&phContent=%7E/ZzSR/ShowRule.ascx&RuleId=0&FragmentId1=3977743&FragmentId2=3977743>> za nový návrh so zmeneným obsahom. V prípade protinavrhu dochádza k zmene doterajšieho postavenia subjektov, t. j. navrhovateľa a adresáta (obláta).

4.2. Súd má za to, že k vzniku zmluvy (a to čo len neplatnému) nedošlo z dôvodu podstatných rozdielov medzi ofertou a prijatím návrhu. Pre platné uzavretie zmluvy bolo potrebné, aby návrh dlžníka zmenený veriteľom bol dlžníkovi znovu predložený, k čomu však nedošlo. Na uvedenom nič nemenia ani Čl. 2 body 2.1. - 2.3. Obchodných podmienok -

2.1) Klient navrhuje uzatvorenie ZoÚ podľa ust. § 497 a nasl. ObZ. Na uzatvorenie ZoÚ nie je právny nárok. Ak Banka odmietne uzatvorenie ZoÚ s Klientom na základe overenia v príslušných databázach s cieľom posúdenia jeho schopnosti splácať úver, informuje Klienta o výsledku tohto nahliadnutia a oznámi mu informácie o použitej databáze.

2.2) Klient podá návrh na uzatvorenie ZoÚ tak, že na predtlačenom formulári Banky vyplní prvú a druhú časť formulára ZoÚ, uvedie svoje osobné údaje ako aj maximálnu požadovanú výšku úveru a formulár vlastnoručne podpíše pred zamestnancom obchodného miesta banky (OM). Súčasťou Návrhu Klienta sú všetky podmienky v zmysle OP a Oboznámenia o RPMN (Oboznámenie). Klient je povinný pri podpise Návrhu predložiť dokumenty požadované na overenie údajov uvedených v Návrhu. Banka má právo Návrh akceptovať alebo odmietnuť. Ak Banka po vyhodnotení bonity Klienta upraví požadovanú výšku úveru, výšku úrokovej sadzby alebo dĺžku doby splácania úveru tak, že to neodporuje Návrhu Klienta, považuje sa to za akceptáciu Návrhu. Banka svoje rozhodnutie o prijatí alebo úpravy výšky úveru, úpravy výšky úrokovej sadzby, predĺžení doby splácania úveru alebo o neprijatí Návrhu Klientovi oznámi. Banka Klientovi oznamuje aj skutočnosť, že Klient nespĺňa podmienky pre vznik ním vybraného poistenia. Oznámenie Banka vykoná najmä telefonicky na telefónne číslo uvedené v Návrhu, ak Klient nie je zastihnutý, písomné oznámenie mu bude doručené v zmysle čl. 8 OP. Ak Klient neodmietne (telefonicky alebo písomne do 5 pracovných dní) upravenú výšku úveru, upravenú výšku úrokovej sadzby ani upravenú dobu jeho splácania alebo ak Banka schváli požadovanú výšku úveru a dobu jeho splácania uvedenú v Návrhu, odošle jeden originál ZoÚ Klientovi. Návrh stráca platnosť uplynutím 30. dňa počítaného odo dňa podania Návrhu. Za deň podania Návrhu sa považuje deň podania Návrhu na OM, aj keď je tento deň odlišný odo dňa vyznačenom na formulári ZoÚ. Klient berie na vedomie, že v prípade ak nespĺňa podmienky pre vznik ním označeného poistenia schopnosti splácať úver (ďalej len Poistenie schopnosti splácať úver alebo len Poistenie) a Banka sa o tejto skutočnosti dozvie pri posudzovaní Návrhu, je Banka oprávnená túto skutočnosť zohľadniť pri akceptácii Návrhu a v ZoÚ vyznačiť typ Poistenia, ktoré Klientovi skutočne vzniklo v súlade s ustanoveniami Poistnej zmluvy č. RZ 200801, bližšie špecifikovanej v bode 1.1 týchto OP alebo vyznačiť úver bez poistenia. Úpravy Návrhu vykonané v súlade s týmto ustanovením OP sa nepovažujú za zmenu Návrhu.

2.3) ZoÚ je uzatvorená a nadobúda platnosť doručením jej akceptácie zo strany Banky Klientovi. ZoÚ nadobúda účinnosť čerpaním úveru podľa čl. 3 OP, ktoré v neprospech spotrebiteľa menia ustanovenia o kontraktáčnom procese (§ 54 ods.1 OZ - Zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa.). Navyiac, tieto obchodné podmienky považuje súd za neplatné pre miniatúrnu veľkosť písma nedovoľujúcu sa s ich textom oboznámiť bez použitia prístroja na zväčšenie textu (napr. rozsudok KS v PO sp. zn. 19Co/61/2017 - Pritom „Zmluvné dojednania“ vytlačené na druhej strane (rube) vyššie uvedenej žiadosti, ktoré sú absolútne nečitateľné, sú písané veľmi drobným písmom, veľkosť písma nedosahuje ani 1 milimeter, preto takéto zmluvne dojednania nemožno považovať za platné a za vzájomne účastníkmi riadne dohodnuté, pretože dlžníkovi (spotrebiteľovi) ich obsah nemohol byť ani známy z uvedených dôvodov. Spôsob resp. formu v akej boli spotrebiteľovi veriteľom tieto zmluvné dojednania ponúknuté (prezentované) treba považovať za nekalú obchodnú prax a na takéto zmluvné dojednania súd nemôže vôbec prihliadať.)

4.3. V rámci právnej argumentácie poukazuje súd napr. na

- rozsudok KS v BB sp. zn. 17Co/373/2017: Občiansky zákonník nemá ustanovenie, že na uzavretie zmluvy stačí dohoda strán o jej podstatných náležitostiach, preto na uzavretie zmluvy sú nevyhnutné dva adresované jednostranné právne úkony, ktoré sú úplne obsahovo zhodné.

- rozsudok KS v PO sp. zn. 7Co/11/2017 - Žiadosť o poskytnutie úveru obsiahnutá v bode 5 zmluvy o revolvingovom úvere predstavuje návrh na uzavretie zmluvy podľa § 43a Občianskeho zákonníka. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>> Ak žalovaný zmenil údaj o RPMN fakticky išlo v zmysle ust. § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>> o odmietnutie návrhu žalobcu, ktoré je potrebné považovať za nový návrh. Tento nový návrh musel byť prijatý žalobcom v účastníkmi dojednanej písomnej forme. Povinnosť uzatvoriť zmluvu v písomnej forme priamo vyplýva z obsahu zmluvy o revolvingovom úvere. V zmysle bodu 13 zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 11. 09. 2014 na jej uzatvorenie sa vyžadovalo riadne vyplnenie zmluvy a následné podpísanie. K písomnému prijatiu nového návrhu v zmysle ust. § 46 ods. 2 Občianskeho zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>> zo strany žalobcu nedošlo, a preto ani zmluva o revolvingovom úvere platne vzniknúť nemohla.

- rozsudok KS v PO sp. zn. 6Co/320/2015 z 28.03.2017: Ak žalovaný mal v úmysle poskytnúť žalobkyni úver na základe podmienok iných ako boli uvedené v žiadosti žalobkyne o poskytnutie revolvingového úveru, mal uzavrieť zmluvu, obsahom ktorej by boli jeho nové podmienky. Nemohlo sa to udiť iba formou vyplnenia údajov čl. 6 zmluvy označeného ako „údaje o schválenom revolvingovom úvere“, resp. formou „oznámenia veriteľa o schválení úveru“. Je zrejmé, že žalobkyňa v čase podpisu žiadosti o poskytnutie úveru (18.08.2011) nemala vedomosť o výške RPMN, resp. bola jej známa len „predpokladaná RPMN“ ktorú žalovaný uviedol v čl. 6 zmluvy a v „oznámení veriteľa o schválení úveru“, keďže k tomuto došlo až dňa 23.08.2011.

K odvolacím dôvodom odvolací súd ešte uvádza, že je možné proces uzatvárania zmlúv rozdeliť a fázu návrhu a fázu jeho akceptácie, ale stále musí ísť o prijatie návrhu bez jeho podstatných zmien. Ak nie je návrh akceptovaný v celom rozsahu, ide o nový návrh, ktorý musí byť prijatý druhou stranou. Ani prípadná zmluvná voľnosť a mechanizmus vzniku zmlúv, ktorý by mal byť dohodnutý v rozpore so zákonom upravujúcim uzatváranie zmlúv, nemôže mať za následok vznik platnej zmluvy. Ak teda žalovaný v časti zmluvy „údaje o schválenom úvere“ a v „oznámení veriteľa o schválení úveru“ uvádzal iné údaje ako údaje uvedené v žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru, išlo o nový návrh, ktorý mala žalobkyňa prijať. Žalovaný teda nebol oprávnený sám jednostranne meniť akýkoľvek podstatný údaj. Je potrebné súhlasiť s názorom súdu prvej inštancie, že v žiadosti žalobkyne bol údaj týkajúci sa RPMN vo výške 70,01 %, pričom v oznámení veriteľa o schválení úveru RPMN predstavovala výšku 66,59 %. V tejto súvislosti neobstojí argument žalovaného, že RPMN nemôže byť predmetom dohody a že jej výpočet je konkrétne určený, jej výška však musí byť riadne určená a predostretá spotrebiteľovi v čase vzniku dohody. Nemôže byť zmenená jednostranným úkonom zo strany žalovaného. Správne preto súd prvej inštancie konštatoval, že zmluva platne nevznikla, z tohto dôvodu žalobe v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia vyhovel. Odvolací súd poukazuje na § 451 ods. 1, 2, § 456, § 457 <aspi://module='ASPI'&link='40/1964%20Zb.%2523457'&ucin-k-dni='30.12.9999'> Občianskeho zákonníka s tým, že plnenie bez právneho dôvodu malo za následok vznik bezdôvodného obohatenia, ktoré je nutné vydať tomu, na úkor koho bolo získané. Keďže žalobkyňa vrátila žalovanému viac finančných prostriedkov ako jej bolo žalovaným poskytnutých, na vydanie bezdôvodného obohatenia bolo dôvodné zaviazat' žalovaného.

5. Vzťah medzi stranami sporu, tak treba posudzovať ako vzťah z bezdôvodného obohatenia, pričom išlo o plnenie bez právneho dôvodu (k vzniku zmluvy a to čo len neplatnej pre nedostatok prieniku oferty s jej prijatím nedošlo).

5.1. Podľa § 451 Občianskeho zákonníka

(1) Kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

(2) Bez dôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

Podľa § 456 Občianskeho zákonníka - Predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

Podľa § 457 Občianskeho zákonníka - Ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.

Podľa § 107 ods.1 OZ - Právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

Podľa § 107 ods.2 OZ - Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

5.2. K poskytnutiu úveru vo výške 1000 € došlo dňa 22.11.2010. Týmto dňom došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia a zároveň mal žalobca ako aj žalovaný k dispozícii všetky skutkové okolnosti o tom, že zmluva nevznikla. To, či ich takto vyhodnotili alebo nie, je už otázkou právneho posúdenia, ktoré je pre plynutie premlčacej lehoty irelevantné. Poskytovaním plnení žalobcom tak nebol plnený jeho zmluvný záväzok ale záväzok z bezdôvodného obohatenia. Keďže však strany sporu považovali zmluvu za platnú (hoci nesprávne) možno vylúčiť ich úmysel získať bezdôvodné obohatenie. Akonáhle však plnenia žalobcu presiahli sumu 1000 €, došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, ktorý tiež zmluvu považoval za platnú. Keďže žaloba bola na súde podaná dňa 08.06.2020, tak objektívna premlčacia lehota sa počíta odo dňa 08.06.2017. Všetky platby žalobcu prevyšujúce sumu 1000 € boli zaplatené v čase od 14.01.2013 do 18.03.2015 a sú tak premlčané.

5.3. Vo vzťahu k tvrdeniam žalobcu o úmyselnom obohatení žalovaného, súd uvádza, že otázka úmyslu sa analogicky posudzuje podľa ustanovení o úmysle v trestnom práve. Vychádzajúc z uvedeného je bezdôvodné obohatenie získané úmyselne, ak páchatel'

a) chcel svojim konaním bezdôvodné obohatenie porušením predpisov spotrebiteľského práva získať (priamy úmysel), alebo

b) vedel, že svojim konaním môže porušovať predpisy spotrebiteľského práva a pre prípad, že sa tak stane, bol s tým uzrozmeneý (nepriamy úmysel).

Pri nepriamom úmysle páchatel' priamo nechcel porušiť alebo ohroziť záujem chránený spotrebiteľským právom, súčasne je však uzrozmeneý s tým, že takéto porušenie alebo ohrozenie nastane. Uzrozmeneý sa tu chápe ako najnižšia zložka vôle.

Len z ľahkomyselného správania obvineného vo vzťahu k možnému následku na zdraví, prípadne životu iného, nemožno bez ďalšieho usudzovať, že bol so vzniknutým následkom uzročený (R 20/1992).

V prejednávanej veci obe strany sporu vrátane ich kvalifikovaných zástupcov - advokátov, vychádzali z platnosti zmluvy. Uvedené vylučuje, čo len uzročenie žalovaného so vznikom bezdôvodného obohatenia, keďže ten plnenia žalobcu prijímal ako plnenia zmluvné. Nemožno potom na žiadosť žalobcu vytvoriť konštrukciu o bez dôvodnom obohatení žalovaného, čo len vo forme nepriameho úmyslu.

5.4. Vzhľadom na uplynutie objektívnej premlčacej lehoty sa súd už osobitne subjektívnou premlčacou lehotou nezaoberal.

5.5. Podľa čl. 2 ods.2 C.s.p. - Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

Podľa čl. 2 ods.3 C.s.p. - Ak sa spor na základe prihladnutia na prípadné skutkové a právne osobitosti prípadu rozhodne inak, každý má právo na dôkladné a presvedčivé odôvodnenie tohto odklonu.

Z vyššie citovaných článkov C.s.p. vyplýva, že súd sa môže od ustálenej súdnej praxe odkloniť iba v prípadoch skutkovej a právnej osobitosti a s dôkladným odôvodnením tohto odklonu.

Keďže okresný súd ctí precedenčnú záväznosť rozhodnutí NS SR ako najvyššej súdnej autority (bez selekcie, či sa mu právny názor NS SR hodí alebo nie) a v prejednávanej veci nevidí skutkové a právne osobitosti pre posudzovanie behu objektívnej premlčacej lehoty, vychádza pri riešení tejto otázky z nasledujúcich rozhodnutí NS SR, keďže iné rozhodnutia NS SR im odporujúce podľa jeho vedomostí vydané neboli.

Vo vzťahu k objektívnej premlčacej lehote, tak súd argumentačne poukazuje aj na nasledujúce:

NS SR v rozhodnutí sp.zn. 1Cdo/238/2017 (ktorým zrušil rozhodnutie KS v PO) uviedol - 18. V prejednávanej veci odvolací súd posúdil bezdôvodné obohatenie žalovaného ako úmyselné, pričom konštatoval nepriamy úmysel žalovaného získať majetkový prospech bez právneho dôvodu na úkor žalobkyne. Z napadnutého rozsudku odvolacieho súdu možno vyvodiť, že uvedený nepriamy úmysel žalovaného je daný určitými faktormi a okolnosťami, ktoré spočívajú v profesionálnosti a odbornosti žalovaného, v dlhoročnom pôsobení žalovaného na finančnom trhu v oblasti poskytovania úverov a pôžičiek, v úmysle žalovaného dosiahnuť zisk dojednaním nekorektných úrokov a odplaty a taktiež v množstve súdnych sporov nebankových subjektov so spotrebiteľmi.

19. Tu dovolací súd konštatuje, že samotné všeobecné skutočnosti (fakty) o profesionálnom podnikateľskom postavení nebankových subjektov v oblasti poskytovania úverov a doterajšia súdna prax týkajúca sa ochrany spotrebiteľov v obdobných prípadoch samé o sebe nemôžu bez ďalšieho zakladať nepriamy úmysel nebankového subjektu (veriteľa).

21. Dovolací súd preto konštatuje, že právny záver odvolacieho súdu ohľadne toho, že samotný fakt, že nebankový subjekt poskytujúci úver spotrebiteľovi je v postavení profesionálneho podnikateľa vo všeobecnosti bez ďalšieho nemôže zakladať úmysel tohto nebankového subjektu bezdôvodne sa obohatiť na úkor spotrebiteľa. Z uvedeného vyplýva, že právne posúdenie objektívnej premlčacej lehoty súdmi nižších inštancií bolo nesprávne.

KS v Prešove vo veci sp. zn. 9Co/39/2019 uviedol - Žalobkyňa bola v konaní od podania žaloby právne zastúpená advokátom, na pojednávaní, ktoré súd prvej inštancie nariadil na deň 07.01.2019, po predbežnom právnom posúdení súdom prvej inštancie a jeho vyjadrení, že pri posudzovaní objektívnej premlčacej doby pri nepreukázaní iných skutočností, pri úmyselnom bezdôvodnom obohatení bude vychádzať z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 1Cdo/238/2017 v tom zmysle, že nepostačujú všeobecné frázy o tom, že žalovaný je bankou a má ovládať právne predpisy a vyjadrení súdu, že žalobkyni umožňuje preukázať iné skutočnosti odôvodňujúce úmysel na získanie bezdôvodného obohatenia žalovaným, uviedla žalobkyňa, cestou svojho právneho zástupcu, len to, že má za to, že Najvyšší súd Slovenskej republiky svoje rozhodnutie a otázku odbornej starostlivosti podnikateľa v sektore finančných služieb nedostatočne odôvodnil.

Pri absencii akýchkoľvek skutočností preukazujúcich úmysel žalovaného bezdôvodne sa obohatiť postupoval súd prvej inštancie podľa odvolacieho súdu správne pokiaľ pri posudzovaní plynutia objektívnej premlčacej doby vychádzal z trojročnej premlčacej doby. Vo všeobecnosti totiž platí, že o úmysle získať bezdôvodné obohatenie je možné uvažovať vtedy, pokiaľ je získanie majetkového prospechu bez dôvodu primárnym cieľom obohateného, tiež vtedy, ak je predpokladaným vedľajším aktívom zámernej činnosti smerujúcej prioritne k dosiahnutiu iného výsledku. Platí pritom, že preukázanie úmyselného konania je na tom, kto tvrdí, že niekto iný sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, že na strane obohacujúceho sa existoval takýto úmysel bezdôvodne sa obohatiť. Len nadobudnutie majetkového prospechu takýmto spôsobom pri preukázaní úmyslu v konkrétnych

skutkových okolnostiach je možné považovať za úmyselné bezdôvodné obohatenie. Žalobkyňa úmysel na strane žalovaného nepreukázala, správne preto súd prvej inštancie aplikoval trojročnú objektívnu premlčaciu dobu, ktorá uplynula 07.04.2015. Keďže bola žaloba podaná na súde až 06.10.2018 je zrejme, že bola podaná po uplynutí objektívnej premlčacej doby, preto správne rozhodol súd pokiaľ žalobu zamietol. Pri uplynutí objektívnej premlčacej doby na podanie žaloby bolo bez akéhokoľvek významu zaoberať sa začiatkom plynutia dvojročnej subjektívnej doby, nakoľko táto plynie a skončí, ako už bolo uvedené, v rámci plynutia objektívnej premlčacej doby.

Žiada sa uviesť, vzhľadom na to, že žalobkyňa v odvolaní k tvrdeniu o úmyselnom získaní bezdôvodného obohatenia poukazovala na to, že úmysel žalovaného získať bezdôvodné obohatenie sa prejavil a naplnil tým že ako obchodník profesionál si platbu ponechal a platí pre neho nevyvrátiteľná domnienka, že pozná zákon, je potrebné odkázať na názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako najvyššej súdnej autority z uznesenia 1Cdo/238/2017 z 18.10.2018. Najvyšší súd uviedol, že samotné všeobecné skutočnosti (fakty) o profesionálnom podnikateľskom postavení nebankových subjektov v oblasti poskytovania úverov a doterajšia súdna prax týkajúca sa ochrany spotrebiteľov v obdobných prípadoch samé o sebe nemôžu bez ďalšieho zakladať nepriamy úmysel nebankového subjektu (veriteľa).

Ak uvedený názor zaujal Najvyšší súd Slovenskej republiky k poskytovateľom úverov, ktorí nie sú bankami, o to viac sa tento názor musí týkať tých poskytovateľov, ktorí bankami sú. Ich činnosť pri poskytovaní úverov je prísne regulovaná a konštrukcia o takom poskytovaní úverov bankami, ktorými by sledovali úmyselné získavanie bezdôvodného obohatenia je viac ako nepravdepodobná. Poskytovanie úverov je podnikaním za účelom zisku, čo nie je totožné s úmyslom obohacovať sa.

Naposledy spôsobom vykladajúcim beh objektívnej premlčacej doby vyššie uvedeným spôsobom rozhodol KS v Prešove vo veci sp. zn. 11Co/2/2020 zo dňa 14.05.2020. Zo strany žalobcov nebolo tvrdené, že v roku 2010 mal žalovaný k dispozícii súdne rozhodnutia upozorňujúce ho na nesprávny kontraktačný proces.

6. Ústavný súd SR v plenárnom náleze sp. zn. PL. ÚS 11/2016 okrem iného uviedol:

„Termín ochrana spotrebiteľa sa vo svojom štandardnom význame v zásade vzťahuje na nekalé podmienky. Z pohľadu nekalých podmienok úpravu premlčania nenanútil spotrebiteľovi dodávateľ, tá vyplýva zo zákona, takže nie je jasné, aká je legitímácia ochrany spotrebiteľa pred veriteľom, keď on za konštrukciu premlčania nemôže. Dôvody uvádzané zákonodarcom a vládou na podporu § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa nekorešponujú s jeho obsahom (problém nevzdelaného spotrebiteľa nie je nijako špecificky spotrebiteľský, rovnako nevzdelaný môže byť účastník v bežnom občianskoprávnom spore) a otázka vzdelaného/nevzdelaného spotrebiteľa je otázkou právnej pomoci v konaní, ktorú možno riešiť cez bezplatnú právnu pomoc, možnosť zastupovania spotrebiteľov združeniami (čo inak existuje aj dnes v Civilnom sporovom poriadku), a nie cez hmotnoprávnu úpravu v procesnoprávnom kabáte.

Spotrebiteľské právo je zaiste súčasťou vytvárania spoločenskej kohézie, ale aktuálna právna úprava svojou zjednodušujúcou priamočiarosťou vykazuje asymetriu, pretože všetkých dodávateľov (veriteľov) stavia akoby na stranu tých „zlých“ a spotrebiteľov na stranu tých „ublížených“. Podľa poznatkov zo súdnej praxe však právna úprava svojím nastavením spôsobuje aj to, že často najneaktívnejším dlžníkom - spotrebiteľom poskytne pomoc, zatiaľ čo tí zodpovednejší sa často na pojednávanie dostavia (alebo už vo vyjadrení k žalobe) a dlh uznajú, čo podľa procesného práva vedie automaticky k vyhovneniu žalobe rozsudkom pre uznanie.

Vo vzťahu princípu rovnosti pred zákonom, resp. princípu rovnosti v civilnom procese sa niekedy princíp ochrany slabšej strany mylne interpretuje ako zvýhodňovanie slabšej sporovej strany na úkor „silnejšej sporovej strany“. Takéto vnímanie princípu ochrany slabšej sporovej strany v právnych vzťahoch by však nebolo zrejme ústavnokonformné. Naopak, obsahom princípu ochrany slabšej strany v procesných vzťahoch je akési „dorovnanie“ procesného postavenia tejto slabšej strany tak, aby bola zabezpečená spomínaná funkčná procesná rovnosť a pomyselná rovnaká štartovacia čiara pre obe sporové strany. Podstatou ochrany slabšej strany v procesnoprávných vzťahoch je tak dorovnanie procesného postavenia tejto slabšej strany na tú úroveň, ktorá funkčne koreluje s procesným postavením protistrany („silnejšej“ procesnej strany). Princíp ochrany slabšej procesnej strany teda znamená, že slabší subjekt sa má „chrániť“ len do tej miery, kým sa nedosiahne spomínaná funkčná procesná rovnosť; rozhodne by nebolo správne interpretovať princíp ochrany slabšej strany v tom zmysle, že sa má zabezpečiť akési nadradené postavenie slabšej strany vo vzťahu k protistrane (porov. ŠTEVČEK, M., FICOVÁ, S., BARICOVÁ, J., BAJÁNKOVÁ, J., TOMAŠOVIČ, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016, s. 44 a nasl.). Možno tiež uviesť, že sudcovia využívajú v rozsudkoch tiež povinnosť úhrady v splátkach. Ústavný súd sa konfrontoval s proporcialitou, ako ju testovala vláda (bod 10.8), a uvádza, že vláda preakcetováva ochranu dlžníka - spotrebiteľa procesným

a zjednodušujúcim spôsobom na úkor iných, zložitejších a subtilnejších riešení, resp. vláda (bod 10.9) znižuje intenzitu zásahu.

Sociálne problémy (veľa dlžníkov) nemožno riešiť len cez spotrebiteľské právo hmotnoprávnym a procesnoprávnym zvýhodnením (porov. bod 46). Na to slúžia iné ciele prostriedky, ako napríklad správne nastavené konkurzy, exekúcie či osobné bankroty, ktoré boli ostatnými novelami spriechodnené. Opačný postup môže súvisieť s nezodpovedným správaním, tzv. morálnym hazardom. Úprava taktiež posúva sudcu do neprírodzenej role vyhľadávača dôkazov v prospech jednej strany.

K tomu možno uviesť, že aj keď je ochrana spotrebiteľov neoddeliteľnou súčasťou súčasného súkromného práva a postavenie spotrebiteľov je potrebné brať vážne, ochranu spotrebiteľov je nutné interpretovať triezvo, neutrálne ako akékoľvek iné inštitúty s tým, že táto ochrana je už súčasťou zákonnej normy ako účel právnej normy a už nepotrebuje osobitnú expanzívnu interpretáciu nad rámec interpretačných štandardov vrátane teleologického výkladu. Koncept ochrany spotrebiteľa v klasickom poňatí nie je v napätí s ústavou, ale to neznamená, že je priamo ústavným princípom (porov. 11.4).

Ústavný súd k tomu uvádza, že túto spoločenskú „energiiu“ je potrebné usmerniť práve ku koncepcnejším a nezjednodušujúcim normatívnym riešeniam. Z pohľadu európskeho práva, v ktorom je ochrana spotrebiteľa cieľom samotným bez ohľadu na štyri slobody, je potrebné uviesť, že aj luxemburským súdom nedávno rozhodnutá vec C-42/15 Home Credit Slovakia, a. s., proti Kláre Bíróovej naznačuje, že aj ochrana spotrebiteľa musí mať rozumnú mieru. Pri novom zákonodarnom procese bude potrebné brať do úvahy tak rovnosť medzi dlžníkmi spotrebiteľmi a nespotebiteľmi, ako aj medzi veriteľmi a spotrebiteľmi.“

7. Pokiaľ ide o zamietnutie návrhu na vyslovenie neprijateľnej zmluvnej podmienky, súd len v krátkosti uvádza, že ak právny úkon - zmluva neexistuje (je non negotium) a teda nejde ani len o neplatný právny úkon, neexistuje ani namietaná zmluvná podmienka a to, čo neexistuje nemožno určiť za neplatné.

8. Podľa § 251 C.s.p. - Trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

Podľa § 255 ods.1 C.s.p. - Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 255 ods.2 C.s.p. - Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa § 257 C.s.p. - Výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 262 ods.1 C.s.p. - O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

8.1. V konaní bol plne úspešný žalovaný. Súd nezistil a zo strany žalobcu neboli (a to ani po vyslovení predbežného právneho názoru) uvádzané žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by nemali viesť k priznaniu nároku na náhradu trov konania úspešnému žalovanému a preto mu tento nárok bol v plnom rozsahu priznaný. Ak je § 257 C.s.p. založený na dôvodoch hodných osobitného zreteľa a nepriznanie trov konania úspešnej strane sporu sa má udiať iba výnimočne, potom nepriznanie nemožno odôvodňovať iba postavením strany sporu ako spotrebiteľa a to zvlášť v konaní, v ktorom je žalobcom požadujúcim finančné plnenie a je zastúpený právnym zástupcom (pričom súd nezistil, žeby tento zastupovanie vykonával bezodplatne). Ak by zákonodarca chcel plošne oslobodiť spotrebiteľa od platenia súdnych trov urobil by to priamo ako pri oslobodení od súdnych poplatkov. Ak to neurobil, nemožno takýto účinok dosahovať nadužívaním § 257 C.s.p.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie. Podľa § 359 C.s.p. - Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na Okresnom súde Prešov v dvoch (2) vyhotoveniach.

Podľa § 363 C.s.p. - V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 C.s.p. - Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 C.s.p. - (1) Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

(2) Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

(3) Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 C.s.p. - Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak žalovaný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, žalobca môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.